

El conillet boletaire

Per Ivet Vendrell

Hi havia una vegada una colla de conills que estaven recollint pomes per poder passar bé l'hivern, quan de sobte el conillet més jove que es deia Martí va dir:

-També hauríem de recollir alguns bolets, no?-I no havia passat ni un segon que tothom el mirava com si fos una guineu.

-Tu estàs boig!-Va dir el cap dels conills- Els bolets creixen en el més profund del bosc! És la part més perillosa del bosc, on hi ha guineus, llops, ossos, i molts altres depredadors, és molt perillós!-va comentar.

I després de que el cap digués allò, tothom es va allunyar d'ell per por de que el conillet els obligués a anar amb ell a buscar bolets.

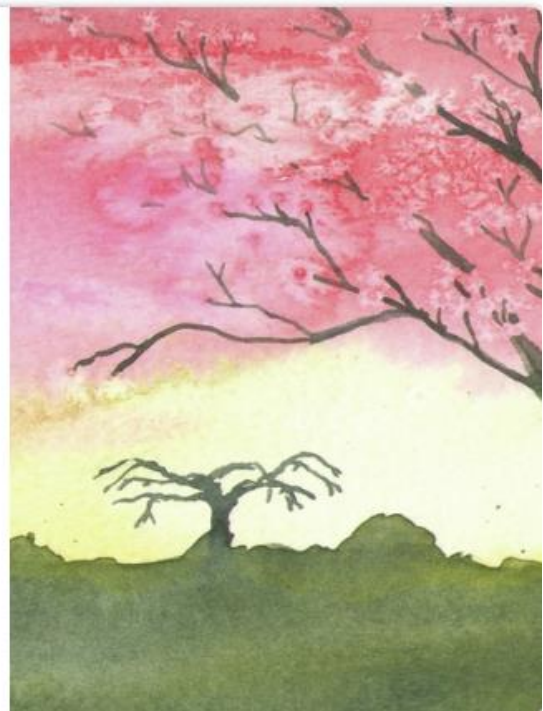

El Martí cansat, va anar al bosc a buscar bolets.

Quan va arribar a lo més profund del bosc va trobar un arbre que la copa estava plena de fulles roses i en el peu de l'arbre estava ple de de cogomes grogues.

-Que fas aquí petit?- va dir un veu misteriosa.

el conill va aixecar el cap, i va veure que qui li estava parlant era en escurço!

L'escurçó sense dubtar-ho ni un moment va atacar al conillet.

El conillet de miracle va esquivar-lo, però la serp seguia atacant. Un gos que passava per allí va anar a ajudar-lo. Va agafar la serp amb la boca i la va llençar ben lluny.

El conill va aprofitar per agafar uns bolets quan el gos va dir: -Corre puja a la meva esquena.- i el conillet ràpidament va fer-ho, van marxar tan ràpid que en un

tres i no res van arribar al cau del Martí.

- Es pot saber on estaves?- va dir el cap.

- He anat a buscar bolets- va dir el Martí.

- Mira, he portat els bolets que t'he dit, què et sembla si anem al cau a cuinar-los?- va dir el Martí.

- Sí, anem-hi!- Va dir el cap.

Fi

